

7 — Gvozdena vila

Pukovnik Enaja Blon vukla je nadimak Gvozdena Vila još od Vojne akademije; kao jedino žensko u klasi davala je sve od sebe da se izjednači sa ostalim pitomcima, pa je zbog dobrih rezultata zaslužila prvi deo nadimka. Drugi deo je bio više posprdnog karaktera, jer na sve je ličila, samo ne na vilu sa svojim konjastim licem i sitnim očima. Plakala je u svlačionici kada se konačni nadimak formirao i prvi put joj bio tresnut u lice; istog dana se zaklela da više nikad neće plakati. Ostala je dosledna sebi sledećih 12 godina dok se mukotrpno pela na lestvici Intergalaktičke Armije; čak i kada joj je umro otac stajala je mirno i bezizražajno dok su mu telo ispaljivali u svemir. Ako joj je suđeno da bude Gvozdena Vila, to će i biti, nema više mesta za Enaju Blon.

Ono što ju je stvarno uzdrimalo bilo je naređenje da preuzme komandu nad postajom na Pšeničnoj planeti br.9; smatrala je da ona, kao junak pobedničkog rata sa Ujedinjenom galaksijom Zbor-7A, zaslužuje više od prekomande na jednu od 14 planeta za uzgoj pšenice. U Glavnom štabu joj je objašnjeno da na PP br.9 postoje problemi sa lokalnim živuljkama, kao i da su se dva prethodna komandanta postaje ubila, a treći završio u ludnici, a žetva se bliži.

— Gvozdena Vilo, znam da ste Vi pravi čovek za taj posao!— dodao je general Zig tapšući je po ramenu, dok je ona želela da mu ugradi lakat u lice zbog tog „čovek“, izgovorenog sa očiglednom ironijom.

— O detaljima će Vas obavestiti kapetan Žega, zamenik komandanta na PP br.9. Siguran sam da ćete ovaj zadatak obaviti sa-

vršeno, kao i sve do sad, pukovniče. – rekao je general Šojn i vratio se proučavanju izveštaja, što je bio znak da je razgovor završen.

Salutirala je i krutim koracima napustila Glavni štab.

Dan kasnije obrela se na PP.br.9. Uradila je domaći zadatak koji je sama sebi zadala, te je znala da je u pitanju jedna od slabijih žitnica, pšenična polja su predstavljala samo tanak pojas koji je presecao planetu na pola, razdvajajući dva ogromna planinska venca, naizgled bez drugih znakova života. Nije uspela da sazna ništa o pretnji od strane tajanstvenih životinja.

Kapetana Žegu zatekla je kako raspoređuje teško naoružanje i vojnike u jednom klanu nedaleko od postaje.

— Večeras bi trebalo da krenu — objasnio je — Svake godine u ovo vreme prelaze sa jednog kraja planete na drugi i to baš kroz ovaj klanac, rašire se posle po celom pojasu i unište useve, ima ih na milione!

— Kakve su to životinje? Da li su agresivne? Koliko dugo ovo već traje?

— Uh...— Žega je bio zatečen brojem pitanja – Pukovnik Gvozdena Vila, zar ne? Čuo sam dosta o Vama...Ovako, zovemo ih Grudve, bele su i kudrave, nikad nikog nisu povredile. Ovako je još od formiranja žitnice pre 10 godina, treća mi je godina ovde, verujte mi, ovo je užasan posao. Verovatno ćete videti koju Grudvu pre početka, obično prvo dolaze pojedinačno ili u manjim grupama, pucamo tek kad stignu u zbijenim gomilama. Bez obzira na sve izvestan broj ih se uvek provuče, na nama je da učinimo da taj broj bude što manji...

— Sve je to sranje!!! Ne mogu više da podnesem ovo! – počeo je da viče dežmekasti vojnik koji je stajao u blizini – Ove naušnice ne pomažu! Ako još jednom budem morao da slušam te krike...

— Naredniče! Vratite se odmah na svoj položaj! – kapetan Žega je dobro upravljao svojim ljudima.

Narednik progunda nešto, sede za ogromni laserski top i usmeri ga ka klancu.

— Naušnice? U čemu je problem?

— Ne znate? Pa, Grudve dok umiru ili su povređene ispuštaju krike koje stvarno nije lako slušati, a često ni naušnice ne pomažu, kao da jauču na nekim nemogućim frekvencijama. Ljudi to teško podnose, međutim, ja sam se navikao...

Gvozdena Vila se nasmeja u sebi; ovo ovde ne može da se poredi sa onim što je doživela u ratu, ona sigurno neće imati problem sa čišćenjem terena od nekakvih glupih živuljki. Ako su prethodni komandanti odlepili zbog takvih stvari, mora da i nisu bili dorasli zadatku. Kada se ovo završi, odbrusiće budalama u Glavnom štabu, zahtevati premeštaj i neka normalna zaduženja, možda nešto na granici, čula je da se tuda ponovo motaju nikad mirni Šedbani.

Ostavila je kapetana Žegu da rukovodi paljbom, dok će ona iz postaje narediti otvaranje vatre i nadgledati celu operaciju iz komandne sobe, koja je gledala pravo na klanac.

Ugledala ih je dva sata kasnije, dolazili su klancom kao spora bela reka. Komandovala je paljbu i zavalila se u stolicu. Imala je osećaj kao da još jednom gleda isti dosadni film, ništa nema zanimljivo u belim dlakavim zverkama raznesenim bez borbe.

Nešto je šušnulo iza nje, munjevito se okrenula u stolici sa pištoljem u ruci. Bela, malena, pufnasta prilika stajala je na vratima i gledala je ogromnim plavim očima. Ovako izgledaju Grudve?! Ovo više liči na igračku za malu decu; čupava loptica sa malim šakama i stopalima. Odmah je pozvala Žegu.

— Ah, zavlače se svuda! Izbacite je ili je likvidirajte sami, nema opasnosti od jedne! – vikao je Žega pokušavajući da nadglasa tutnjavu topova.

Prišla je Grudvi koja ju je posmatrala pitomim, radoznalim pogledom. Pomazila ju je po glavi i sagla se u visini njenih očiju. Tada ih je čula.

Nije to bio krik bola, već neke sveprožimajuće tuge, prvo je došao spolja, a onda je prvo počeo da joj kruži celim telom, pa zarivši se u um da evocira brza i kratka sećanja na slične zvukove, tihi plač deteta, cviljenje slepog šteneta koje traži majku ili umirućeg laneta, spajajući se sa svima i na kraju formirajući reč koju isprva nije mogla da razume. Poklopila je uši šakama i zgrčena se dovukla do komandnog pulta. Videla je narednika kako je pokušao da usmeri top prema ostalima, ali su ga dva vojnika odvucla, dok su se svuda oko njih gegale bele siluete. Kapetan Žega je seo za top i nastavio da puca u nadiruću masu, gluv za sve oko sebe. Ponovo je počelo. Ovoga puta je razumela.

— Enaja, Enaja, Eeenaaajaaa!

Grudve su umirale svuda po klancu i oko postaje, ali zvuk je i dalje ispunjavao komandnu sobu.

— Enaja...

Zagrllila je malo biće pored sebe i, prvi put posle toliko godina, zaplakala.